

højtærede Landbrugsminister som til Finansudvalget, at tage denne Sag under Overvejelse. Det er nemlig en Sag, der har en meget stor Betydning for en stor Del af de af vore Medborgere, som i økonomisk Henseende ere uheldigst stillede.

Paa § 17 ønskes der bevilget et Beløb af $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., som hovedsagelig gaar til Lønning af Gesandter og Konsuler i Udlandet. Det kan vel ikke siges, at det er for meget at yde til Varetagelsen af vore Interesser i Udlandet, naar kun vi have de rigtige Mænd til disse Poster. Men naar der, som det er bemærket af den ærede Finansminister, skal føres en sparsommelig Statshusholdning, saa synes jeg neppe, at der er Grund til at forhøje, ja næsten fordoble den Post, som staaar opført paa Paragraffens Konto C. 3. h., og som angaar Kontorholdsgodtgørelse og Repræsentationsudgifter for vore Konsuler i Udlandet, og naar der som Grund for denne Forhøjelse anføres, at en Vicekonsul i New York, der en kort Tid bestyrede Konsulatet derovre, opgiver, at for ham, som var ugift, kostede det at opholde Livet i denne By en Sum af over 13,000 Kr. om Aaret, deri ikke indbefattet Repræsentationsudgifterne, uagtet han, som han skriver, levede med den yderste Beskedenhed og boede i et Par lejede møblerede Værelser, saa jeg tror alligevel, at de fleste Medlemmer her i Salen have Bekendte, som dels have boet, dels maaske bo der endnu, som ville forsikre, at de kunne leve for en lille Brøkdæl af denne Sum, uden at de forlange, at det skal siges om dem, at de leve i den yderste Beskedenhed. I det hele synes jeg, at naar Lønninger og Opholdspenge og Kontorudgifter for Konsulen i New York andrager 24,000 Kr., skulde det ikke være nødvendigt at give noget ekstra til Repræsentationsudgifter.

Med Hensyn til Udgifterne paa de militære Budgetter, skal jeg ikke i Aar komme ind paa at paapege de forskellige af de Poster, som jeg mener, der kunde og burde spares paa. Jeg mener dog, at der er nogle Poster, der kunde bringes noget ned, og jeg er ikke enig i, hvad der blev udtalt derom i Gaar af det ærede Medlem for Bornholms 1ste Valgkreds (Blem). Jeg tror nok, at en Del af disse Udgifter kunde komme længere ned, men jeg vil indrømme, at saa længe vi ikke have de nugældende Love om Militærvæsenet forandrede, vil det kun blive forholdsvis Smaating, der er at gøre her. Men der maa vi jo nu vente for at se, hvad der fremkommer fra den Kommission, der er

bebudet at skulle nedsættes for at tage hele vort Forsvarsvæsens Ordning under Overvejelse. Jeg vil da haabe, at den maa komme frem med en Betænkning, og at der paa denne maa følge et Forslag til en saadan Ordning, at den virkelig byder Nedsættelser, som kunne forslaa noget. Er der noget Sted paa Finansloven Udgiftsposter, hvor der kan tages noget fra, saa det kan hjælpe noget, er det ganske sikkert paa §§ 22—23. Og kun under den Forudsætning, at Regeringen gør sit til, at det Forslag, som maa fremkomme efter at Kommissionen har afgivet sin Betænkning, maa gaa ud paa at frembringe meget betydelige Nedsættelser — ikke Nedsættelser i tusindvis, men i millionvis — selv om vi ikke komme saa langt ned som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) mente. Kun under denne Forudsætning kan jeg for mit Vedkommende gaa med til at stemme for de særskilte militære Love, der ville kvæve yderligere Udgifter, hvoraf allerede nu en er forelagt; og efter de Udtalelser, der ere fremkomne fra Ministeriet, kunne vi jo snart vente en anden særlig Lov med yderligere Udgifter til Militærvæsenet. Men jeg stoler ogsaa paa, at det Ministerium, vi nu have, vil lade sig det være magtpaaliggende, at vi kunne nu faa en rigtig Beskæring af de militære Budgetter. Jeg stoler paa, at det vil gøre, hvad det formaar til, at vi nu kunne faa opfyldt den Fordring om Nedsættelse i Militæruddgifterne, som stadig har staaet paa Venstres Program.

Der er endnu et Punkt, jeg gerne vilde omtale. Jeg kan ganske vist ikke sætte det i Forbindelse med nogen Post paa Finanslovforslaget, men vi pleje jo ved 1ste Behandling at være nogenlunde frit stillede i vore Udtalelser. Det er en Hensigt, jeg gerne vilde gøre til den højtærede Justitsminister. Ifølge Loven 17de Marts 1869 er der udmeldt en Mængde Vurderingsmænd rundt omkring i Landet til at vurdere de Ejendomme, hvori der ønskes optaget Laan af Overformynderiets eller andre under offentlig Tilsyn staaende Midler. Denne Lovs § 6 bestemmer, at der skal udarbejdes en Instruks- og Formular til Brug for disse Vurderingsmænd ved deres Vurderingsforretninger. Dette skete ogsaa straks ved Lovens Ikrafttræden; men siden da ere disse Instrukser blevne saa forældede og uhensigtsmæssige, at de meget trænge til at blive omændrede. Jeg skal nævne saadan en Ting som den, at Vurderingsmændene i Forretningen skulde